

První červencový týden jsme si udělali radost a odjeli na dovolenou do malebného městečka Nauders 1.394 m.n.m., které se nachází na magickém trojmezí Rakouska, Itálie a Švýcarska. Poblíž, na italské straně, se nachází krásné jezero Lago di Resia (Reschen See) 1.520 m.n.m. s dominantní zatopenou kostelní věží a to se nám stalo takovým středobodem našich cyklovýletů.

Tato oblast je opravdovým bikerským rájem s kvalitní sítí cyklostezek a každý si tady najde svou trasu – ať už lehčí kolem jezera, nebo Innu, přes těžší ve vyšších patrech až po náročné přejezdy vrcholů, nebo průsmyků s převýšením přes 2.000 m.

Po příjezdu, v **sobotu**, jsme se nejdříve ubytovali na krásném statku Brennerhof a pak jsme vyrazili seznámit se s městečkem, kde jsme na informacích získali užitečné podněty, rady a mapy potřebné k chystaným výjezdům.

V **neděli** jsme vyrazili s dětmi na výjezd kolem jezera Lago di Resia. Počasí nám přálo a nádherná cyklostezka (probíhala hned pod domem) nás dovedla přes Reschenpass do Itálie k jezeru (ca 7 km). K objetí jezera jsme zvolili pravou stranu – s nádhernou, novou asfaltovou cyklostezkou, která nevede úplně po rovině, jak by se zdálo, ale je po celou dobu ca 10 km prošípaná krátkými výjezdy a sjezdy, takže žádná nuda, ale zábava podpořená krásnými výhledy na jezero. Na konci jezera je hráz a asi 1 km pod hrází začíná další jezero Lago della Muta (Haider See) s městečkem San Valentino, kam sjíždíme na obídek. Pěťulda má ještě choutky na výjezd na jeden s kopců, ale po výživném obědě tento plán zavrhneme a vydáváme se druhou stranou zpět. Tato strana už je opravdu rovina, s příjemnou zastávkou u zatopené věže a pak již domů. Na úvod to bylo tak akorát – 35 km / převýšení ca 300 m.

V **pondělí** jsme pozváni panem domácím na výjezd traktorem na farmu Piengalm, která se nachází ve výšce 1.990 m.n.m. Neváháme a pánská část s sebou bere kola, že se ještě projedeme po vrchu a následně ochutnáme trochu z těch sjezdů. Počasí se nám trochu pokazilo, ale není to nic tak hrozného a tak skáčeme na korbu valníku, Mart'a s Tomáškem do kabiny a jedeme!

Po chvíli odbočíme na cestu vzhůru do kopců a já si uvědomuji, že je to cesta, po které máme naplánovaný zítřejší výjezd. Cesta je to pěkná, jen tak pekelně prudká, že postupně Venda, pak Pěťulda, Míra a i já konstatujeme, že je dobře, že to jedeme traktorem a měníme plán na zítra – když už budeme tak vysoko, tak si projedeme začátek té zítřejší cesty již dnes – stejně nás čekají ještě dva podobné kopce a to asi na úvod bude až dost!.

Po 40 min přijíždíme k farmě s hospodou, kterou bych tu vážně nečekal a ani bych jí nenašel, kdyby nám to pan domácí neřekl. Dáváme pivko a ochutnáváme nějaké domácí dobroty – jogurty, sýry, salámky.... Matýsek si jako přídavek dá ránu o elektrický ohradník, který je tady snad všude!!

Holky s dětmi pak vyráží cestou traktorem zpět – Matěj usne cestou ve stoje v kabině, kam ho vzal pan domácí, protože pořád brečel (asi že chce s námi na kolo, nebo ten ohradník, nebo únava, nebo převýšení?) – no a my vyrážíme vstříc dobrodružství.

Nejprve stoupáme kousek (asi) po sjezdovce, když se najednou za horizontem objeví stádo nepříjemně vypadajících krav s velkými rohy! Cesta, ale jinudy nevede a tak s obavami procházíme kolem nich – navíc je to do kopce, takže bysme těžko někam utíkali. Naštěstí jsme je fakt moc nezajímali a tak nasedáme na kola a jedeme, ale jen chvilku, protože se nám do cesty zase dostal bagr, který upravuje cestu. Takže kola na záda a do keřovitého svahu. Pak již dojíždíme na vrchol lanovky na Bergkastel 2.200 m.n.m. Odtud vede krásná cesta směr na vyhlídku Plamort 2.000 m.n.m. – což je skála nad jezerem, kde se fotíme (mimo Pěťuldu – ten moc výšky nemusí).

Odtud je krásný(jak pro koho) prudký sjezd až k jezeru do 1.520 m.n.m. Kdyby to psal Pét'a, tak by tady stálo:“ Kterej blbec zase vybral tuhle cestu. No jo zase Novák“ (ale to je u každé cesty- takže už jsem zvyklej a snad by mi to i chybělo).
Od jezera pak již známou cestou domů - 18 km.

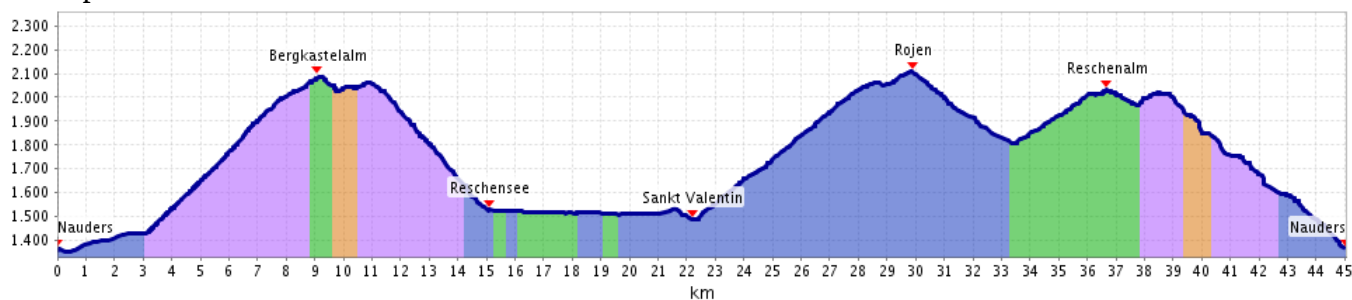
V úterý jsme se opět rozdělili. Holky jeli nakonec lanovkou s dětmi na Bergkastel a my jsme se vydali na první ze dvou plánovaných výjezdů.

Začali jsme svižně po známé stezce pravou stranou kolem jezera až pod hráz a odtud začínal výživný výjezd na vrch Shöneben 2.087 m.n.m. Trochu nám prší, ale v tom kopci to bude asi lepší než vedro. Nasazujeme strojové tempo a pomalu stoupáme po pěkné asfaltce. Na vrcholu jsme ca za 1 hod / 7 km. Hospoda má bohužel zavřeno, a tak padáme o něco níže s následným prudkým výjezdem do Rojen 2.000 m.n.m., kde dáváme sváču a pívko. Počasí se tu dost střídá a celkem fičí, takže na následný sjezd oblékáme větrovky a na další výjezd k Reschneralm je zase rychle sundáváme – je to krásná lesní cesta opět s nádhernými výhledy na jezero Lago di Resia. Na terase krásné restaurace Reschneralm na sebe čekáme a kocháme se u pívka nádhernými výhledy.

Odtud nás čeká ještě krátký výjezd a následný nádherný trail, místy přes dřevěné chodníky, k jezeru Greensee a odtud opět opravdu nádherný sjezd do Nauders – ach!

Ten první kopec jsme nejeli !!

Höhenprofil

Ve **středu** je nádherně – jedeme celá skupina nejprve auty do městečka Pfunds a odtud na kolech do města Ried. Vede tady krásná asfaltová cyklostezka podél řeky Inn. Míra fasuje vozík s Vojtíškem (Pét'ulda musel odjet), Tomáška si zapřahá Mart'a a já poprvé dávám Matýska na vlečnou tyč Follow me tandem, tak uvidíme. Cesta i počasí je parádní. Matýska šlapání za mnou moc baví a když ho chci přendat do sedačky, tak opravdu nechce. V Riedu je krásné přírodní koupaliště (voda ca 19°C) s pěknou skluzavkou a restaurací. Stavíme a dáváme obídek. Terežka s Bárrou a Matýskem zkoušejí koupání a následně lanové městečko – to zkouší i Martina.

Cesta zpět vede stejnou cestou, ale to nám vůbec nevadí. Po příjezdu do Pfunds k autu, zjišťujeme, že nám chybí Terežka, která se vydala stíhat mě s Matýskem a Martinou, ale k nám nedorazila. Naštěstí jí po rychlé záchranné akci nacházíme, a tak můžeme odjet směr Nauders. Všichni byli super a musím pochválit Barunku, která to ušlápla sama celé (35 km) a také Matýska, který mi statečně pomáhal a ujel za mnou 20 km – což napoprvé je opravdu hodně (čekal jsem tak půlku). Jo a ještě musím pochválit tu tyč – je to paráda. Žádné náklony, žádné cukání – perfektní!! Jen je dobré jezdit s dozorem, alespoň u tak malých dětí jako je Matěj (3 roky), protože se občas otáčí a občas sundá nohy ze šlappek, tak raději pro jistotu. Naštěstí to dělal minimálně a většinu času šlapal a pomáhal mi tím – ostatně na rovině mě v pohodě utlačil sám!!

Celkem 35 km / 200m převýšení

Ve **čtvrtek** je opět nádherně.

Holky jedou opět do Pfunds, kde je krásná cesta pro inline brusle a děti si berou kola. Pro nás je den D!! Rozhodli jsme se zkusit projet cestu Val'd Uina (Uinaschlucht) což je jedna z nejhezčích, nutno dodat jedním dechem taky hodně náročných, bikových tras v Evropě a vede Rakouskem, Švýcarskem a Itálií!!

Na trasu vyrážím já (předseda) a se mnou Venda a Míra (jak jsem psal Pét'a musel odjet) Začínáme stoupáním na Norbertshöhe a následně po krásné lesní cestě, po vrstevnici (no ne tak úplně) směr Švýcarsko. Touhle odbočkou se trochu lišíme od trasy, ale moc se nám líbí. Švýcarské hranice ani nepostřehneme a až informační tabule u Innu nám prozradí, že jsme již tam. Mimochodem k Innu je krásný sjezdík po široké prašné cestě plné zatáček – vzhledem k té šířce se nebojíte to pustit, ale pozor - je pak dost problém na tom prachu se vejít do zatáček a navíc je cestou jeden tunel (dá se objet o pár zatáček před), kde opravdu chvíli není nic vidět!!

Příjezd pod soutěsku Val'd Uina do vesnice Sur En je sice podél Innu, ale rovina to opravdu moc není, což nás trochu překvapí. Nicméně po 2 hod přijíždíme do Sur En a v pravé poledne za velkého vedra začínáme stoupat na vrchol průsmyku soutěskou. Jen pro informaci začínáme na 1.100 m.n m. a vrchol je po 12,5 km na 2.304 m.n m. Co dodat?! Jo snad jen to, že kus cesty, asi 1,5 km, je vysekán do skály a vedle je propast a to vše na úzké cestě bez zábradlí!! (ještě, že tu není Pét'ulda – to by bylo keců. Ono stačí co si vyslechnu od kluků, jak později zjistím)

Čekal jsem pozvolné stoupání, které se bude postupně zvedat, až k propasti. Ale všechno je jinak! Po 500 m házím kašpara a v pekelném vedru strojově drtím šterkovou cestu. Cca po 20 min dávám pauzu a čekám na kluky. Pak již jedu celou cestu sám, takže tohle budou moje postřehy. Stoupání pokračuje a kilometry nepřibývají. Naštěstí se pak na chvíli cesta zlomí a je chvíli čas na odpočinek (ale opravdu jen chvíli) Cestou mě míjejí čtyři borci a jejich průjezd mě trochu šokuje – úsměv, pozdrav na který nemůžu odpovědět, snad jen ten vítr, který jejich průjezd způsobil mě trochu osvěžil – co tu dělám??

Stoupání pokračuje s ještě jednou chvilinkou odpočinku. Pak přijdou šterkové serpentiny lesem, které vidím pořád na d sebou a když už si říkám že slezu, vidím dvě zatáčky nad sebou auto?! a světle zelenou barvu louky, tak ještě zabírám a opravdu - krásná louka. Otevřený prostor s horami a krásnou lesní cestičkou a v dálce tuším cestu ve skále. Chvíli čekám jestli neuvidím kluky, ale nic. Pak přijíždí trojice bikerů a dáváme řeč. Jsou na tom stejně jako já a vzhledem k tomu, že mají asi o 25 kg míň než já, tak dostávám novou krev do žil. Zjišťuji, že jsme ca ve výšce 1.800 m.n m., tak ještě 500 nahoru! Míjím chatu Uina Dadaint a odtud je již vidět vytesanou cestu ve skále – úchvatné!! Po úzké cestě, přes pár potůčku (úžasné osvěžení), se dostávám do úseku, kde je zakázáno jet a kolo se musí tlačit – no ono by to ani převážnou část nešlo, ale je to spíš kvůli sjezdům, je to fakt peklo. Mimochodem mám za sebou 8 km. Tlačíme a tlačíme a místy je to opravdu o hubu, v tretrách po skále a šterku bez zábradlí, tunely, cesta široká ca 80 cm a vedle vás 100 m propast !! NÁDHERA.

Na konci (tedy konci soutěsky – kopec ještě pokračuje) je krásný trail loukou mezi kopci – opět impozantní.

Trail je sice parádní, ale je tam dost kamenů a vzhledem k tomu, že je to dost do kopce a navíc únava, raději, po pár kolizích, kdy jsem se trefil asi o metr vedle než jsem chtěl, místy sesedám. Po překročení CH/I hranice se to láme a s kopce to již mezi kameny sekám.

Konečně přijíždím k chatě Sesvennahütte 2.258 m.n m.- ze Sur En je to 13 km – já za 3 a ¼ hod .

Dávám pivko, polévku a čekám na kluky – čekám.....čekám... pohoda, akorát se s každou minutou víc a víc obávám fyzického napadení, až kamarádi dorazí!

Kluci doráží po hodině a já je uklidňuji, že až na to budou vzpomínat s odstupem, tak budou rádi, že do toho šli.

Po chvilce odpočinku, nás čeká zasloužená odměna - 14 km dlouhý sjezd až do 1.200 m.n m. do města Burgusio.

Pohled na celkem širokou cestu slibuje opravdu velký zážitek Suchý hlubší prach s velkými kameny, serpentiny 180°, přejezdy širokých odvodňovacích kanálků. Tak do toho !

Začátek je na padák, ještě mě navíc překvapí ca 20 m téměř kolmé skály, ale neohroženě to dáváme, jen čekáme na Míru, ten si se svými brzdami moc netroufá a tak začátek raději tlačí.

Po chvilce se cesta rovná a spád se zmírňuje, ale je to pořád sešup! Po další chvíli přechází v asfaltku. Po nějakých 4 km vjíždíme na silnici a připomínáme si časy, kdy jsme jezdili na silničkách. Nádherné dlouhé zatáčky s prudkým sklonem – to už jsem dlouho nejel. Vytahuji z biku 67 km/h což vzhledem k novým drapákům není špatný.

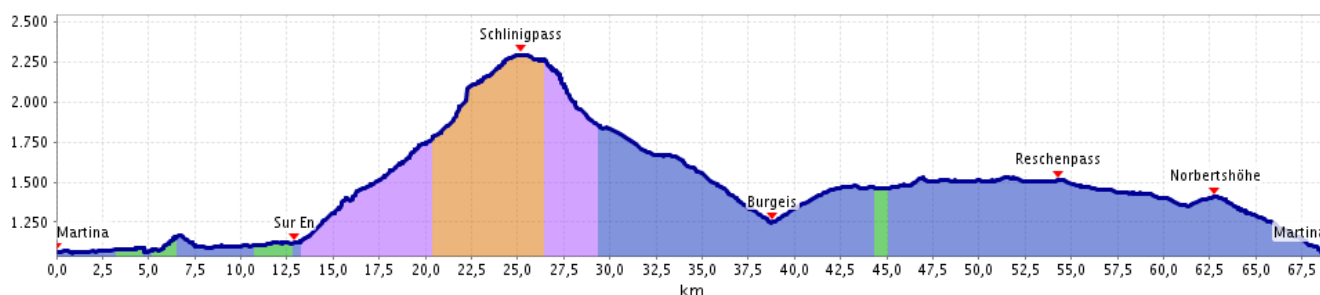
Z Burgusio jedeme ještě pěkný stoupáček do San Valentina, kde máme domluvený odvoz.

Občerstvujeme a Míra se rozhoduje, že dojede. My s Vendou vzhledem k pokročilé hodině 19 h, vzhledem k našim dětem a faktu, že jsme podle jezera jeli již několikrát (je to již jen po rovině), využíváme odvoz (děkujeme Daně).

Celkem 60 km (míra 75 km) / **převýšení 2.100 m !! max stoupání 16% !!**

Každý metr soutěsky jsme si museli vybojovat, ale je to opravdu intenzivní super zážitek.

Höhenprofil

V pátek je opět nádherně a my jedeme na rozloučenou všichni jako v neděli kolem Lago di Resia – opět s výborným obídkem v San Valentinu. Matýsek, opět na Follow me, našlapal 23 km.

Celkem 35 km/ 300m

Myslím, že mluvím za všechny, že to byl nádherný týden s krásným ubytováním, příjemnými domácnostmi, nádhernou přírodou, kterou jsme poznávali a vnímali, především, pohledem nejkrásnějším a to pohledem ze sedla kola.

Váš předseda